

חַתּוּת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרָטִית אַחֲרֵי פְּסַח ט"ו נִיסָן ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשׁוּי

כְּמוֹ שֶׁלְמַדְנוֹ אֶתְמוֹל, נְשׂוּאֵי יְהוּדִיִּים הֵם דְּבַר מְאוּד קְדוֹשׁ. הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת שְׂאֵרֶץ יִשְׂרָאֵל "הַקִּיָּאָה מִתּוֹכָהּ" אֶת הַגּוֹיִים שֶׁהִתְנַהְגּוּ בְּדַרְךָ לֹא קְדוֹשָׁה. יְהוּדֵי צְרִיף לְהִתְנַהֵג שׁוֹנָה- אָנוּ הָעַם הַמֵּיחָד שֶׁל ה'.

- שְׁנֵי אֲנָשִׁים לֹא יְכוּלִים לְהִתְחַתֵּן אַחַד עִם הַשְּׁנִי
- אֲנָשִׁים לֹא יְכוּלִים לְהִתְחַתֵּן עִם בְּהֵמוֹת.

אִם אָדָם עוֹבֵר עַל עֲבֵרוֹת אֱלֹהִים אֲפִילוֹ אִם בֵּית הַדִּין מְעַנֵּשׁ אוֹתָם, ה' נוֹתֵן לָהֶם עוֹנֵשׁ נוֹסֵף- כְּרַת, לְחַתּוֹת אֶת הַחַיּוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִים מֵה' כִּי שִׁסְתַּלְקוּ מֵהָעוֹלָם בְּגִיל צָעִיר לְלֹא יְלָדִים.

שְׁמִירַת הַמִּצְוֹת הָאֵלוֹ מְרָאָה שְׂאָנוּ מְבִינִים שֶׁהַ מְנַהֵל אֶת הָעוֹלָם וְיוֹדֵעַ מַה הֵכִי טוֹב עֲבוּרָנוּ. אָנוּ מְבִינִים שֶׁהוּא יַעֲנִישׁ אִם חָס וְשָׁלוֹם עוֹבְרִים עַל עֲבֵרוֹת אֱלֹהִים וּמְבִינִים שֶׁה' יִתֵּן שָׂכָר לְמִי שֶׁיִּתְנַהֵג כְּפִי שֶׁהוּא רוֹצֵה.

תְּהֵלִים / יוֹם ט"ו לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ע"ז- ע"ח

בְּתֵהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנוּ פְּסוּקִים: "נִחִית בְּצֹאן עֲבָדָךְ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן". מִדּוּעַ אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁה' מְנַהֵג אֶת הַיְהוּדִים עַל יְדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן? הֲאִם לֹא הָיָה מֹשֶׁה רִבִּינוּ הַמְנַהֵג שֶׁל הַיְהוּדִים בְּאוֹתוֹ זְמַן? מִדּוּעַ ה' אוֹמֵר שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן הֵיוּ הַמְנַהֲיָגִים?

הַצִּמְח צֶדֶק מְסַבֵּיר זֹאת: ה' נָתַן לַיְהוּדִים אֶת הַתּוֹרָה. הוּא רוֹצֵה שֶׁהַיְהוּדִים יַחֲיוּ בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת לְחַיּוֹת. אֲבָל הַיְהוּדִים לֹא נוֹלְדוּ כִּי אוֹטוֹמַטִית. בְּדִיוֹק כְּפִי שְׂאָנוּ זְקוּקִים לְהוֹרִינוּ כְּדִי לְגַדֵּל וְלְהַיּוֹת יְהוּדִים טוֹבִים, הַיְהוּדִים הֵיוּ צְרִיכִים גַּם הֵם עֲזָרָה כְּשִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם. הַיְהוּדִים רַק "נוֹלְדוּ" אֶז מֵהַגְלוֹת הַקָּשָׁה וְנִהְיוּ לְעַמּוֹ שֶׁל ה'. וּפְתָאוֹם ה' נָתַן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה וּבָהּ הִרְבָּה בְּלָלִים. אִיךָ יִכְלוּ לְקַיֵּם הַכֹּל מִיָּד?

ה' לֹא צָפָה שֶׁיִּקְיָמוּ הַכֹּל מִיָּד. ה' נָתַן לָהֶם מְנַהֵג עִם נִשְׁמָה אַחַת שֶׁחוֹלְקָה לְשְׁנֵי אֲנָשִׁים וּשְׁנֵיהֶם

התיגעו יחד כדי לעזור ליהודים. למושה רבינו היתה שליחות ללמד את היהודים איך להיות בין אם הם היו מוכנים לכך או לא. הוא אמר להם איך דברים צריכים להיות באמת!

השליחות של אהרן היתה המחצית השניה של העבודה - לעזור ליהודים להיות כפי שה' רוצה. היה עליו לקחת כל יהודי ביד ולעזור לו להתקרב לתורה. הוא הראה לכל אחד מה הוא מוכן להתחיל לעשות כעת ומה עליו לחכות ולהתחיל מאחר יותר. הוא עזר לכל יהודי יחיד להיות הטוב ביותר שהוא יכול להיות. בהמשך הזמן, שתי חצאי נשמות אלו התגלמו במנהיג יהודי אחד.

ישנו פסוק בתהלים שאומר שהדבר התחיל בזמן שמואל הנביא, והרבי מלמד שאצל הרבנים הדבר היה באותו אופן.

הם למדו (במאמרים ובשיחות ועל ידי דגמא אישית) את הדרך האמתית שבה ה' רוצה שנחיה וביחידות ואגרות עזרו לכל אדם לגדל בדרך הטובה ביותר להיות היהודי הכי טוב שהם יכולים.

תניא / לקוטי אמרים פרק מ"א (ט"ו ניסן שנה מעוברת)

האדמו"ר הזקן אומר שלא מספיק לעשות את עבודת ה' מתוך אהבה, אנו צריכים גם שתהיה לנו יראת שמים, לחשש מלהכעיס את ה' כמו אדם שעומד בפני מלך.

מה קורה אם אדם חושב על כל הדברים שכתובים בתניא, אבל עדין לא מרגיש שונה?

קודם כל בגלל שהוא רוצה לבצע את עבודת ה' שלו כמו לפני מלך, זו עדין עבודה שלמה.

שנית, תוך כדי מחשבה על דברים אלו, הוא מרגיש קצת יראת שמים, לפחות כאדם היודע שמישהו משגיח עליו. אולם עלינו לזכור כי כשם שצפור זקוקה לשתי כנפים כדי לעוף, אדם צריך שתהיה לו אהבת ה' ויראת ה' כדי שהמצוות שלו יתרומו לה'.

לכן, למרות שנקדת להתחלה צריכה להיות יראת שמים, עלינו גם לחשב על אהבת ה' והמצוות שלנו יוכלו להתרום לה'.

היום יום / ט"ו ניסן

מנהגנו לשים חסה וחסה וחסה גם למרור וגם לחזרת בקערת הסדר.

עומדים בעת אמירת הקדוש

ישנם אנשים שאומר "הא לחמא עניא" (בקמץ) אבל לפי מנהגנו אומרים "הא לחמא עניא" (בצירה).

כשאומרים את ברפת "על אכילת מרור" מכוונים גם על המרור שיאכל ב"כורך".

בסדר הראשון, הרבי הרש"ב היה עובר על ההגדה בזריזות כדי שיוכל לסיים את אכילת האפיקומן לפני חצות. אבל בלילה השני, הסדר נמשך עד שעה מאחרת. הוא היה מסביר את ההגדה במשך זמן רב והסדר נמשך כ-6-7 שעות (הם היו מתחילים לפני השעה 9:00 בערב ולא סיימו לפני 3:00 בבקר).

האדמו"ר הזקן אמר על המצה:

1. מצה בלילה הראשון היא מכלא דמהימנותא - מאכל שגורם שתהיה לנו אמונה.

2. מצה בלילה השני היא מכלא דאסוותא - מאכל שגורם לנו להיות בריאים.

האדמו"ר הזקן מסביר שהסדר הוא חשוב, קודם כל אמונה ואחר כך רפואה בגלל שאם אדם מחלים ואז יש לו אמונה, זה מראה שחס ושלום קרה לו משהו רע והאמונה התנוספה אצלו רק אחרי

שה' הציל אותנו. אבל אם האמונה קודמת, אז הוא יודע שכל דבר שארע לו זה מה', ואין שום רע מלבתחלה.

ספר המצוות / מצות עשה רמ"ו

היום לומדים שוב את אותה מצוה בספר המצוות, **מצות עשה רמ"ו**, שבית הדין צריך לקיים את ההלכות הנוגעות לדיני ממונות כשהם פוסקים בשאלות/ דיני תורה המגיעים אליהם.

רמב"ם / הלכות טוען ונטען (פרקים י', י"א, י"ב)

פרק י'- בדרך כלל, אם אדם שומר אצלו משהו משערים שזה שיד לו. אם אדם אחר טוען שלא, האדם השני צריך להוכיח שזה באמת שיד לו. אחרת בית הדין לא יקח אותו "המוציא מחברו, עליו הראיה".

ואולם בפרק הזה לומדים שלא אומרים כן על בעל חיים שעשוי לברח מעצמו, או על עבד שיכול ללכת בחופשיות.

פרק י"א- אם אדם מתגורר בנחלה במשך שלוש שנים ללא מחאה מצדו של אף אחד. מניחים שזה שיד לו. אפילו אם אין לו מסמכים להוכיח זאת.

פרק י"ב- מסביר שהאדם צריך לחיות בנחלה שלוש שנים רצופות אחרת לא מניחים שזה שלו. אפילו אם הוא נסע פעם אחת, עדין ידרשו ממנו להוכיח שזה שיד לו. לשדה, לעממת זאת, כל עוד היא נזרעה שלוש שנים ברציפות על ידי אותו אדם, נחשב הדבר כאילו האדם התגורר באותו מקום שלוש שנים ברציפות.

דרכי החסידות / פסח

בתחלת מאמר הבר מצוה מספר הפסוק "מגיד דבריו ליעקב, חקיו ומשפטיו לישראל" ... הפונה היא שכל המצוות שה' אומר לנו לקיים, גם הוא מקיים אותם.

לכן באשר אנו יושבים ליד שלחן הסדר שלנו ה' אומר את ההגדה יחד אתנו.

ה' גם אומר "הא לחמא עניא" - לחם העני הוא גם של ה' בגלל שכל עוד אנו בגלות, השכינה גם היא נמצאת בגלות וצריכה להיות מסתרת בעולם הזה.

אבל, אומר ה' "כל דכפין ייתי ויאכל" - כל מי שרעב מזמן לבא ולאכל. אם באמת רוצים לדעת על ה' אפלו בגלות, ה' מבטיח שתוכלו. אבל בשנה הבאה אנו בטוחים שנוכל לראות את ה' בברור.

"לשנה הבאה בירושלים" - בשנה הבאה נהיה בירושלים בביאת המשיח ובנין בית המקדש השלישי, ולא יצטרך עוד להסתתר בגלות.

(ראו לקוטי שיחות חלק ח', פסח)